

Black Light

Het afgelopen jaar

Door Sietske Altink

Met argusogen heeft De Rode Draad sinds oktober de ontwikkelingen gevolgd op het gebied van het prostitutiebeleid. Dat was wel nodig. Al een maand na het ingaan van de wetwijziging kwam het Landelijk Coördinatiecentrum Infectieziekten (LCI), een overheidsinstelling, met richtlijnen voor GGD's bij de controle van seksbedrijven. Deze waren heel gedetailleerd en er stonden zaken in die ons zowel droevig stemden als die op de lachspieren werkten. Zo stelde men bijvoorbeeld dat de nagels van prostituees - vaak hun trots en een veelvuldig bezoek aan een nagelstudio waard - schoon en kortgeknipt moesten zijn. Of dat er zeepdispensers moesten zijn bij de wasbakken en niet te vergeten aparte douches voor mannen en vrouwen in de jongensbordelen (zie de speech van Dick Lavina, elders in deze bundel). Ook de richtlijnen voor bijvoorbeeld het maken van een sopje, zaten op het niveau van Jip en Janneke reinigen het bordeel. Het lachen verging ons echter toen bleek dat men exploitanten wilde dwingen een lijst bij te houden van prostituees met soa (seksueel overdraagbare aandoeningen). Dit laatste is in ieder geval van de baan en ook de andere eisen zijn wat afgezwakt. De richtlijnen waren ook een voorbeeld van tegenstrijdige regelgeving. De arbeidsinspectie en gemeenten hadden weer andere normen over de inrichting van seksbedrijven. Er was bijvoorbeeld nogal wat verschil van mening over de hoeveelheden douches per aantal werknemers.

Nog meer nadelige regelgeving werd in het leven geroepen. Zo werden we geconfronteerd met de identificatieplicht die sluipenderwijs samen met de wetwijziging werd ingevoerd. Ondertussen bleven de vragen over belastingbetaling en wit werken bij ons binnenstromen. Daarom gaven we samen met

het Prostitutie Informatie Centrum (PIC) de belastingkrant uit. Dit product vond veel aftrek, hetgeen ook gold voor de folder over de rechten van prostituees, die we met andere organisaties uitbrachten. Belasting was maar een probleem, ook de maatschappelijke dienstverlening aan prostituees liet nogal te wensen over. Dat is naar buiten gebracht met behulp van studenten van de Hogeschool Amsterdam, die een sociale kaart hebben gemaakt. Zo kwamen we aan een shortlist van betrouwbare boekhouders.

We hebben aan diverse congressen meegewerkt om al dit soort zaken naar buiten te brengen: zelf organiseerden we een bijeenkomst op 1 oktober, samen met anderen hielden we discussieavonden in de Balie en Akhnaton om support te regelen voor onze zaak. Aanvragen voor gesprekken van buitenlandse zusterorganisaties konden we ook moeilijk weigeren. Zo hebben we Belgische, Duitse, Indiase, Zuid-Amerikaanse en Chinese organisaties over de vloer gehad. In het buitenland lijkt de indruk te bestaan dat De Rode Draad een grote organisatie is die alle wereldproblemen aankan en daarom wordt ze vaak uitgenodigd voor congressen. Aangezien het niet in de taakomschrijving van de Rode Draad staat om in bijvoorbeeld Taiwan of Hong Kong de boel aan te jagen, hebben sommige Rode Draadvrouwen, zowel vrijwilligers als stafleden, hun vakantie 'opgeofferd' aan het accepteren van uitnodigingen uit het buitenland. Uit Duitsland hebben we het idee meegenomen om voortaan op 2 juni De Dag van de Prostituee te vieren. Het was immers op 2 juni 1974 dat Franse prostituees een kerk bezetten om hun problemen onder de aandacht te brengen en daarmee het startsein gaven voor de Europese Prostitutes' Rights Beweging. In samenwerking met Duitsland en Italië

hebben we ook het zogeheten ANAKO-project gedraaid: een project voor carrièreverandering in de prostitutie, waarbij de beroepskwalificaties centraal staan. Dit was een experiment dat diende om een alternatief te bieden voor de gebrekkige stopperprogramma's die elders waren ontwikkeld. Tijdens een meerdaagse training die ook in Duitsland en Italië is gehouden, konden de vrouwen spelenderwijs ontdekken wat prostitutie hen heeft opgeleverd. Bij de training zat een wetenschapster die deze bevindingen voor de buitenwacht vastlegde. Insiders wisten het al, maar nu is het ook 'officieel': prostituees zien hun werk als een beroep, hadden bij een aanvang een klantgerichte en dienstverlenende instelling,

hebben die verder ontwikkeld, beschikken op het werk over een enorme zelfdiscipline en zijn in staat tot zelfstandig werken: allemaal kwaliteiten die binnen en buiten de prostitutie van pas kunnen komen. Dit experiment verdient een vervolg. Prostituees die minder of ander werk binnen of buiten de prostitutie willen gaan doen, vormen slechts een van de doelgroepen die de laatste twee jaar zijn aangeboord. Er is een begin gemaakt met 'bubbleboys', een gericht aanbod voor jongens die bedrijfsmatig werken en inmiddels is er ook een project opgestart voor Spaanstalige prostituees. Parallel is een medewerkster die een aantal Oost-Europese talen beheerst een informatieproject voor Oost- en Middenoost-Europese vrouwen begonnen.